

РЕШЕНИЕ

№ 6173

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5720** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез процесуален представител юрк. Х. против Решение № 20088267/07.04.2021 г., постановено по НАХД № 2055/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО 135-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 10/14.12.2020 г., издадено от директора на СДВР, с което на И. С. Б., на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗДр.), е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лв.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и необоснованост на въззивното решение, като постановено в противоречие с материалния закон. Оспорва се изводът на съда, че от приетата и установената фактическа обстановка не се доказва по несъмнен начин твърдяното в АУАН и НП нарушение. На следващо място оспорва и изводът на въззивния съд, че заповедите на министъра на здравеопазването, с които се въвеждат протиепидемични мерки, са нормативни актове и като такива не са били обнародвани в ДВ и съответно не са възпроизвели действие, а за адресатите им не е

възникнало задължение да изпълняват въведените с тях противоепидемични мерки. Моли съда решение на СРС да бъде отменено и да потвърди като законосъобразно НП. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, в случай, че същото надвишава нормативно определения минимум.

Ответникът И. С. Б. не представя писмен отговор по касационната жалба, не участва с представител при разглеждане на делото, нито писмено изразява становище в касационното производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XX касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на спора от фактическа страна.

Районният съд е приел, че на 16.06.2020 г., около 15:55 ч. И. С. Б. се намирал в [населено място] на перона на Метростанция „С.“. Слизайки към перона Б. забелязал, че влакът пристига и се затичал за да успее да се качи. В резултат на тичането предпазната маска, носена от санкционираното лице паднала. Б. вдигнал предпазната маска, но установил, че е замърсена и не я поставил на лицето си, а вместо това дръпнал яката на връхната си дреха, така че да закрие носа и устата му. В мотрисата служител при сектор „М.“- СДВР му направил забележка, че е без предпазно средство и го помолил да слезе на следващата спирка, където съставил срещу Б. АУАН № 481413/12.06.2020 г., за това, че на метростанция „С.“- перон, влизайки във влак с посока спирка „К. О.“, намирайки се на закрито обществено място, в условията на обявено в Р. България извънредно положение с Решение от №325 на МС, на основание чл. 63, ал. 4 от ЗЗдр., и Заповед № РД-01-262/14.05.2020 г. на министъра на здравеопазването, лицето не е поставило защитна маска на лицето си или друго предпазно средство, с което виновно е нарушил чл. 209а, ал. 1 от ЗЗдр.

АУАН е съставен и предявен на нарушителя, който отказал да го подпише, което обстоятелство е удостоверено с подписа на свидетел. Б. вписал възражения срещу АУАН. На основание АУАН, директорът на СДВР е издал процесното НП № 10/14.12.2020г.

За да отмени НП, СРС е приел, че нарушението се изразява в неспазване на заповед, която представлява нормативен акт, но не е обнародвана. Независимо обаче дали ще се приеме, че заповедта е общ административен акт или нормативен такъв, и в двата случая наказателното постановление е незаконно, тъй като общ административен акт не може да попълва хипотезата на бланкетна материалноправна или санкционна законова норма. От друга страна, имайки характер на нормативен административен акт, процесната заповед не е влязла в сила, което обуславя нейната

неприложимост за процесния период.

Решението е неправилно.

Административнонаказателната отговорност на ответника по касация е ангажирана на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, който в редакцията му, действала към момента на извършване на нарушението (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда административно наказание глоба от 300 до 1000 лв. за нарушаване или неизпълнение на въведени с акт на министъра на здравеопазването или на директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 и ал.7 и чл.63а, ал.1 или ал. 2 от 33, освен ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от 33 при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1 министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област.

Касационната инстанция приема, че от установената фактическа обстановка се доказва описаното в АУАН и НП нарушение. Действително, при разпита актосъставителя е заявил, че няма конкретни спомени за случая, но в тази връзка съставът на АССГ отчита характера на служебната дейност, която извършва този свидетел, както и практическата и житейска невъзможност да си спомня в детайли всеки конкретен случай, във връзка с изпълнението на служебните си задължения. Освен това по факта, че наказаното лице на посоченото време и място на открито закрито обществено място - метростанция „С.“- перон в [населено място] по време на въведената извънредна епидемична обстановка не е изпълнило задължението да има поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба или друго средство, покриващо носа и устата, изобщо не се спори.

Констатираното нарушение е правилно квалифицирано, съобразно горните законови текстове и деянието е фактически описано ясно, поради което не е налице нарушаване правото на защита на наказаното лице да разбере фактическия състав на нарушението. Не се споделя изводът на въззивния съд, че заповедите на министъра на здравеопазването, с които се въвеждат противоепидемични мерки, са нормативни актове и като такива, след като не са били обнародвани в ДВ, не са възпроизвели действие, а за адресатите им не е възникнало задължение да изпълняват въведените с тях противоепидемични мерки.

Заповед №РД-01-262/14.05.2020 г. на министъра на здравеопазването, е издадена на основание чл. 63, ал. 4 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето и във връзка с Решение №325 г. на Министерски съвет за обявяване на извънредна епидемична обстановка и предложение от Главния държавен здравен инспектор. Видно от нейното съдържание и разпоредителната част, тя носи белезите на общ административен акт по смисъла на чл. 65 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 65 от АПК, общи са административните актове (ОАА) с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове (така Определение № 8865 от 06.07.2020 г. по адм. д. № 3873/2020 на Върховния административен съд; Определение от 01.06.2020 г. по адм. д. № 4088/2020 на Върховния административен съд). АПК не предвижда обявяване на ОАА в Държавен вестник, а е уредено специално производство във връзка с тяхното приемане и оповестяване. От тези правила е налице изключение като съгласно чл. 73 от АПК когато неотложно трябва

да се издаде общ административен акт за предотвратяване или преустановяване на нарушения, свързани с националната сигурност и обществения ред, за осигуряване на живота, здравето и имуществото на гражданите, може да не се спазят някои от разпоредбите на този раздел за уведомяване и участие на заинтересованите лица в производството по издаване на акта. В тези случаи в хода на изпълнението на акта се оповестяват съображенията за издаването му. Процесните заповеди не уреждат абстрактни правила за поведение при извънредно положение поради здравни причини, нито дори правила за COVID епидемии, а имат за цел да уредят възникналата ситуация покрай настъпилата актуална пандемия с COVID-19. Заповедите на Министъра на здравеопазването са издадени именно в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната като същите са оповестени чрез средствата за масово осведомяване, чрез извънредни пресконференции, както и на страницата на Министерство на здравеопазването. По делото не е спорно, че процесните заповеди са обявени в интернет, на страницата на МЗ, поради което съдът намира, че същите са породили правно действие.

Извършеното от Б. деяние не представлява "маловажен случай" по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като е застрашило здравето на потенциално неограничен кръг лица, поради което следва да се приеме, че обществената опасност в случая се отличава с достатъчен интензитет, че същото следва да се санкционира по административен ред. Предвид изложеното, процесното решение на СРС, като постановено в нарушение на материалния закон, следва да бъде отменено, като се постанови друго, с което да бъде потвърдено процесното НП.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл. 63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XX Касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20088267/07.04.2021 г., Софийски районен съд, НО 135-ти състав, постановено по НАХД № 2055/2021 г. и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 10 / 14.12.2020 г., издадено от директора на СДВР.

ОСЪЖДА И. С. Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 (сто) лева разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

